

ΕΣΤΙΑ

ΕΚΔΙΔΟΤΑΙ ΚΑΤΑ ΚΥΡΙΑΚΗΝ

Τόμος Ὁγδοῦς

Συνδρομὴ ἑτήσια : Ἐν Ἑλλάδι φρ. 10, ἐν τῇ Ἀλλοδαπῇ φρ. 20. — Αἱ συνδρομαὶ ἔρχονται ἀπὸ 1 Ἰανουαρίου ἑκάστου ἔτους καὶ εἶνε ἑτήσιαι.—Γραφεῖον τῆς Διευθύνσεως : Ὁδὸς Σταδίου, 6.

23 Δεκεμβρίου 1879

Σφραγὶς τῆς πόλ(εως) καὶ ἐπαρχ(ίας)

ΑΡΓΟΥΣ

[Ἐκ τῆς Συλλογῆς Παύλου Λάμπρου].

ΚΙΝΕΖΟΥ ΠΑΘΗΜΑΤΑ ΕΝ ΚΙΝΑΙ

Μυθιστορία Ἰουλίου Βέρν. Μετάφρ. Ἀγγέλου Βλάχου.

Συνέχεια τῆς σελ. 785.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Η΄

Ὅπου ὁ Κιν-Φὸ σπουδαίως προτείνει ὅ,τι σπουδαίως ἀποδέχεται ὁ Βάγγ.

Ὁ φιλόσοφος δὲν εἶχεν ἔτι κατακλιθῆ. Ἐξηπλωμένος ἐπὶ ἀνακλίντρον, ἀνεγίνωσκε τὸν τελευταῖον ἀριθμὸν τῆς Ἐφημερίδος τοῦ Πεκίνου, καὶ συναφροῦτο ἐνίοτε, ὁσάκις ἡ ἐφημερίς ἀπέτεινεν ἔπαινον τινα πρὸς τὴν βασιλευσσαν δυναστείαν τῶν Τσίγγ.

Ὁ Κιν-Φὸ ὄθησε τὴν θύραν, εἰσῆλθεν εἰς τὸ δωμάτιον, καὶ πεσὼν ἐπὶ τινος κλιντῆρος, εἶπεν εὐθύς χωρὶς προομιῶν :

— Βάγγ, ἔρχομαι νὰ σοῦ ζητήσω μίαν ἐκδούλευσιν.

— Ὅσας θέλεις ! ἀπήντησεν ὁ φιλόσοφος, ἀφίνων τὴν ἐπίσημον ἐφημερίδα. Λέγε, υἱέ μου ! ὁμιλεῖ ἀφόβως, καὶ εἶμαι πρόθυμος εἰς ὅ,τι δήποτε θέλης.

— Ἡ ἐκδούλευσις τὴν ὁποίαν περιμένω, ὑπέλαθεν ὁ Κιν-Φὸ, εἶνε ἐξ ἐκείνων, τὰς ὁποίας ἀπαξ μόνον δύναται νὰ προσφέρῃ φίλος εἰς φίλον. Κάμε μου αὐτήν, καὶ τίποτε ἄλλο δὲν σοῦ ζητῶ σοῦ προσθέτω μάλιστα, ὅτι οὐδ' εὐχαριστήσεις πρέπει νὰ περιμένῃς ἐκ μέρους μου.

— Ὁ εὐφύεστερος ἐξηγητὴς τῶν ἀνεξηγητῶν δὲν θὰ κατάρθωνε νὰ σ' ἐνοήσῃ περὶ τίνος πρόκειται ;

— Βάγγ, ἀπήντησεν ὁ Κιν-Φὸ, εἶμαι οἰκονομικῶς κατεστραμμένος.

— Ἄ ! ἄ ! εἶπεν ὁ φιλόσοφος, ὡς μανθάνων εὐχάριστόν τι μᾶλλον ἢ δυσάρεστον.

— Ἡ ἐπιστολὴ τὴν ὁποίαν εὔρον, ὅτε ἐπεστρέψαμεν ἀπὸ τὴν Καντῶνα, μοῦ ἀνήγγελλεν ἔτι ἡ Κεντρικὴ Καλιφορνικὴ Τράπεζα ἐπτώχευσεν. Ἐκτὸς αὐτοῦ τοῦ γιάμεν καὶ χιλίων περὶπου ταλλήρων, τὰ ὁποῖα δύνανται νὰ μ' ἐπαρκέσωσι δι' ἓνα δύο μῆνας, τίποτε πλέον δὲν μοῦ μένει.

— Ὅστε, ἠρώτησεν ὁ Βάγγ, ἀφοῦ ἀτενῶς ἐθεώρησε τὸν μαθητὴν του, δὲν ὁμιλεῖ πλέον ὁ πλούσιος Κιν-Φὸ ;

— Σοῦ ὁμιλεῖ ὁ πτωχὸς Κιν-Φὸ, τὸν ὁποῖον ὅμως διόλου δὲν τρομάζει ἡ πτωχεία.

— Καλὴ ἀπάντησις, υἱέ μου, εἶπεν ὁ φιλόσοφος ἐγειρόμενος. Δὲν ἔχασα λοιπὸν τὸν καιρὸν μου καὶ τοὺς κόπους μου διδάσκων εἰς σέ τὴν φρόνησιν. Μέχρι τοῦδε ἔζησες ζῶν φυτοῦ, χωρὶς αἰσθησίν, χωρὶς πάθη, χωρὶς ἀγῶνα. Τώρα θὰ ζήσης ζῶν ἀνδρός· τὸ μέλλον μετεβλήθη. Ἀδιάφορον, εἶπεν ὁ Κομφούκιος καὶ τὸ Ταλουμὸδ κατόπιν του· συμβαίνουν πάντοτε ὀλιγώτεροι δυστυχίαί παρ' ὅσας φοβοῦμεθα. Θὰ κερδαίνωμεν λοιπὸν τώρα διὰ τοῦ κόπου μας τὸ καθημερινόν μας ὄρυζιον ! Τὸ Νουν-Σουμ τὸ λέγει : «Εἰς τὴν ζῶν ὑπάρχουν ἀναβάσεις καὶ καταβάσεις ! Ὁ τροχὸς τῆς τύχης στρέφεται ἀδιακόπως· καὶ ἡ αὔρα τῆς ἀνοίξεως εἶνε μεταβλητή. Πλούσιος ἢ πτωχός, προσπάθει νὰ ἐκπληροῖς τὸ καθήκόν σου ! Πηγαίνωμεν.

Καὶ πράγματι ὁ Βάγγ, ὡς πρακτικὸς φιλόσοφος, ἠτοιμάσθη νὰ καταλίπη τὸν πλούσιον οἶκον.

Ἄλλ' ὁ Κιν-Φὸ τὸν ἐκοράτησεν.

— Εἶπα, ἐπανελάθεν, ὅτι ἡ πτωχεία δὲν με τρομάζει, διότι ἀπόφασιν ἔχω νὰ μὴ τὴν ὑποσῶ.

— Ἄ ! ἐφώνησεν ὁ Βάγγ, θέλεις λοιπὸν ...

— Ν' ἀποθάνω !

— Ν' ἀποθάνῃς ! ἀπήντησεν ἡσύχως ὁ φιλόσοφος. Ὅστις ἔχει ἀπόφασιν ν' ἀφήσῃ τὴν ζῶν, δὲν τὸ λέγει εἰς κανένα.

— Θὰ εἶχα ἤδη ἀποθάνει, ὑπέλαθεν ὁ Κιν-Φὸ, ἤρεμος ὡς ὁ φιλόσοφος, ἂν δὲν ἤθελον ὁ θάνατός μου νὰ μοῦ προξενήσῃ τοῦλάχιστον πρῶτην τιὰ καὶ τελευταίαν συγκλίνησιν. Καθ' ἣν στιγμὴν ὅμως ἐμελλον νὰ καταπίω ἓνα τῶν κόκκων ἐκείνων τοῦ ὀπίου, τοὺς ὁποίους γνωρίζεις, ἡ καρδία μου ἔπαλλε τόσον ὀλίγον, ὥστ' ἐπέταξα τὸ δηλητήριον καὶ ἤλθον νὰ σ' εὔρω !

— Θέλεις λοιπόν, φίλε μου, ν' αποθάνωμεν ἑμοῦ ; ἠρώτησεν ὁ Βάγγ μειδιδῶν.

— Ὅχι, εἶπεν ὁ Κιν-Φό, ἔχω ἀνάγκην νὰ ζήσης.

— Διὰ τί ;

— Διὰ νὰ μὲ φονεύσης σὺ ἰδιοχειρῶς.

Πρὸς τὴν ἀπροσδόκητον ταύτην πρότασιν ὁ Βάγγ οὐδ' ἀνεσκίρτησε κἀν. Ἄλλ' ὁ Κιν-Φό, ὅστις ἐθεώρει αὐτὸν ἀτενῶς, εἶδε τοὺς ὀφθαλμοὺς του ἀσφάπαντας αἰφνιδίως. Ἐξηγήρετο ἄρα γε ὁ ἀρχαῖος Τάϊ-Πίγγ, κ' ἐμελλεν ὁ διδάσκαλος ν' ἀποδεχθῆ χωρὶς δισταγμοῦ τὴν πρότασιν τοῦ μαθητοῦ του; Δεκαοκτῶ ἐτῶν πάροδος δὲν εἶχε λοιπὸν κατορθώσει νὰ πνίξῃ τὰς αἰμοχαρεῖς του δρεξίεις, καὶ οὐθεμίαν κἀν ἔνστασιν ἐμελλε ν' ἀντιτείνῃ πρὸς τὸν υἱὸν ἐκείνου, ὅστις παρέσχεν αὐτῷ ἄσυλον καὶ φιλοξενίαν! Ἐδέχετο λοιπὸν ἀδιστακτικῶς νὰ τὸν ἀπαλλάξῃ τῆς ζωῆς, ἣν εἶχε βαρυνθῆ! Ὁ Βάγγ, ὁ φιλόσοφος, θὰ ἐγένετο φονεύς!

Ἄλλ' ἡ ἀστραπὴ ἐκείνη ἐσβέσθη πάραυτα, καὶ ὁ Βάγγ ἀνέλαβε τὸ σύνθηρος χρηστὸν αὐτοῦ ἦθος, γενόμενος ὅμως ὀλίγον σοβαρώτερος.

Καθίσας δὲ πάλιν, ἠρώτησεν·

— Αὐτὴν τὴν ἐκδούλευσιν μοῦ ζητεῖς ;

— Ναί, ἀπήντησεν ὁ Κιν-Φό, καὶ ἂν μου τὴν προσφέρῃς, ἐξοφλεῖς ὅ,τι δῆποτε φαντάζεσαι ὅτι ὀφείλεις εἰς τὸν Τσοῦγγ-Χέου καὶ εἰς τὸν υἱὸν του.

— Τί πρέπει νὰ κάμω ; ἠρώτησεν ἀπλῶς ὁ φιλόσοφος.

— Ἀπὸ τῆς σήμερον μέχρι τῆς 25 Ἰουνίου, εἰκοστῆς ὀγδόης ἡμέρας τῆς ἕκτης σελήνης, ἡμέρας — ἀκούεις, Βάγγ ; — καθ' ἣν θὰ κλείσω τὸ τριακοστὸν καὶ πρῶτον ἔτος τῆς ἡλικίας μου, πρέπει νὰ ἔχω ἀποθάνει. Πρέπει νὰ πέσω διὰ τῆς χειρὸς σου, πρέπει νὰ μὲ κτυπήσῃς ἐκ τῶν ἐμπροσθεν ἢ ἐκ τῶν ὀπισθεν, ἡμέραν ἢ νύκτα, ἀδιάφορον ποῦ, ἀδιάφορον πῶς, ὄρθιον, καθήμενον, ἐξαπλωμένον, ἐξυπνον, κοιμώμενον, διὰ τοῦ σιδήρου ἢ τοῦ δηλητηρίου. Πρέπει καθ' ἕκαστον τῶν ὀγδοηκοντάκις χιλίων λεπτῶν, ἅτινα θ' ἀποτελέσουν τὴν ζωὴν μου κατὰ τὰς πεντήκοντα πέντε αὐτὰς ἡμέρας, νὰ ἔχω τὴν ἰδέαν καὶ τὸν φόβον — ἐλπίζω — ὅτι ἡ ζωὴ μου θὰ τελειώσῃ αἰφνιδίως! Πρέπει νὰ ἔχω ἐνώπιόν μου τὰς ὀγδοηκοντάκις χιλίας αὐτὰς συγκινήσεις, οὕτως ὥστε καθ' ἣν στιγμήν θὰ διαχωρισθῶσι τὰ ἐπτά τῆς ψυχῆς μου στοιχεῖα, νὰ δύναμαι ν' ἀνακράζω : ἔζησα κ' ἐγὼ τέλος πάντων!

Ὁ Κιν-Φό ἐλάλησε παρὰ τὸ εἰθὸς μετὰ τινος ζωηρότητος. Ὁ ἀπαρηγόρητος δὲ οἱ ἀναγνώσται, ὅτι ὥρισε τὴν δοθείσαν προθεσίαν κατὰ ἐξ ἡμέρας βραχυτέραν τῆς ἀσφαλείας του, σκεφθεὶς ὡς φρόνιμος ἄνθρωπος, ὅτι ἐν ἐλλείψει ἀνανεώσεως, βραδύτης τις οἰαδήποτε ἤθελε καταστήσει ἐκπτώτους τοῦ ἀσφαλισθέντος ποσοῦ τοὺς δικαιοῦχος του.

Ὁ φιλόσοφος τὸν ἤκουσε σοβαρῶς, ῥίπτων πλάγιά τινα βλέμματα πρὸς τὴν εἰκόνα τοῦ βασιλέως Τάϊ-Πίγγ, ἧτις ἐκόσμει τὸ δωμάτιόν του, καὶ ἦν ἐμελλε νὰ κληρονομήσῃ — ὡς δὲν ἐγνώριζεν εἰσέτι.

Δὲν θὰ ὀπισθοδρομήσῃς λοιπὸν ἐνώπιον τῆς ὑποχρέωσέως αὐτῆς, τὴν ὁποῖαν ἀναλαμβάνεις, νὰ μὲ φονεύσης ;

Ὁ Βάγγ δι' ἀπλῆς χειρονομίας ἔδειξεν, ὅτι οὐδεὶς ὑπῆρχε περὶ τούτου φόβος. Τοιαῦτα πράγματα καὶ ἄλλα φοβερότερα τῷ ἦσαν συνήθη, ὅτε ἐπανίστατο ὑπὸ τὰς σημαίας τοῦ Τάϊ-Πίγγ! Προσέθηκεν ὅμως, ὡς ἄνθρωπος θέλων νὰ ἐξαντλήσῃ πᾶσαν ἔνστασιν πρὶν ἢ δῶσῃ τὸν λόγον του·

— Παραίτεῖσαι λοιπὸν τοῦ ἐνδεχομένου γήρατος, τὸ ὁποῖον σοῦ ἐπεφύλαξεν ἴσως ὁ Μέγας Δεσπότης ;

— Παραίτοῦμαι !

— Ἀλύπως ;

— Ἀλύπως ! ἀπήντησεν ὁ Κιν-Φό. Νὰ ζήσω γέρον! Νὰ ὀμοιάσω πρὸς τεμάχιον ξύλου, τὸ ὁποῖον δὲν δύναται πλέον νὰ πελεκηθῆ. Πλούσιος, δὲν τὸ ἐπεθύμουν. Πτωχός, τὸ ἐπιθυμῶ ἀκόμη ὀλιγώτερον !

Καὶ ἡ νέα χήρα τοῦ Πεκίνου ; εἶπεν ὁ Βάγγ. Λησμονεῖς τὴν παροιμίαν : Τὸ ἄνθος μὲ τὸ ἄνθος καὶ ἡ ἰτέα μὲ τὴν ἰτέαν ; Ἡ συμφωνία δύο καρδιῶν ἀποτελεῖ ἑκατὸν ἐτῶν ἀνοίξεις ! . . .

Καὶ τριακοσίων ἐτῶν φθινόπωρα, θέρη καὶ χειμῶνας ! ἀπήντησεν ὁ Κιν-Φό, ὑψῶν τοὺς ὤμους. Ὅχι ! ἡ Λε-Θὺ πτωχὴ θὰ ἦτο δυστυχῆς μαζύ μου ! Τοῦναντίον ὁ θάνατός μου τῆς ἀσφαλίζει περιουσίαν.

— Τὸ ἔκαμες αὐτό ;

— Ναί ! καὶ σὺ αὐτός, Βάγγ, ἔχεις ἠσφαλισμένας πεντήκοντα χιλιάδας ταλλήρων μετὰ τὸν θάνατόν μου.

— Ἄ ! εἶπεν ἀπλῶς ὁ φιλόσοφος, εἰς ὅλα ἔχεις ἀπάντησιν.

— Εἰς ὅλα, καὶ εἰς μίαν ἔνστασιν ἀκόμη, τὴν ὁποῖαν δὲν μ' ἐπρόβαλες.

— Ποῖαν ;

— Τὸν κίνδυνον, τὸν ὁποῖον ἡμπορεῖς νὰ διατρέξῃς μετὰ θάνατόν μου, τοῦ νὰ καταδιωχθῆς ὡς δολοφόνος.

— Ὄ ! εἶπεν ὁ Βάγγ, οἱ ἀδέξιοι μόνον καὶ οἱ δειλοὶ συλλαμβάνονται. Ἐπειτα ποῖαν ἀξίαν θὰ εἶχεν ἡ τελευταία μου χάρις, ἂν δὲν ἔτρεχαν καὶ κάποιον κίνδυνον ;

— Ὅχι, ὄχι, Βάγγ. Προτιμῶ νὰ σὲ ἀσφαλίσω ὡς πρὸς τοῦτο. Κανεῖς δὲν θὰ σὲ ἀνησυχῆσῃ.

Καὶ ταῦτα εἰπὼν ὁ Κιν-Φό, ἐπλησίασεν εἰς ἕν τραπέζιον, ἔλαβε φύλλον χάρτου καὶ ἔγραψε καθαρῶς τὰ ἐπόμενα :

« Ἦυτοκτόνησα, βαρυνθεὶς τὴν ζωὴν.

ΚΙΝ-ΦΟ.

Κ' ἐνεχείρισε τὸ χαρτίον εἰς τὸν Βάγγ.

Ὁ φιλόσοφος ἀνέγνω τὸ πρῶτον ταπεινῇ τῇ φωνῇ, καὶ μετὰ τοῦτο μεγαλοφώνως· εἶτα δὲ συνέπτυξε τὸ χαρτίον καὶ ἀπέθηκεν αὐτὸ ἐντὸς χαρτοφυλακίου, ὅπερ ἔφερε πάντοτε.

Δευτέρα τότε ἀσπραῖα ἐφώτισε τὸ βλέμμα του.

— Ὅλ' αὐτὰ εἶνε σπουδαία σου θέλησις; ἠρώτησεν ἀτενίζων ἐπὶ τὸν μαθητὴν του.

— Σπουδαιοτάτη.

— Καὶ ἡ ἰδική μου σπουδαία εἶνε.

— Ἐχω τὸν λόγον σου;

— Τὸν ἔχεις.

— Λοιπὸν, πρὸ τῆς 25 Ἰουνίου τὸ βραδύτερον θὰ ἔχω ζήσει;

— Δὲν ἠξερῶ ἀν θὰ ἔχῃς ζήσει, ὅπως τὸ ἐννοεῖς, ἀπήντησεν ὁ φιλόσοφος σοβαρὸς, ἀλλὰ βεβαίως θὰ ἔχῃς ἀποθάνει.

— Εὐχαριστῶ· χαῖρε, Βάγγ.

— Χαῖρε, Κιν-Φό.

Καὶ ταῦτα λέγων ὁ Κιν-Φό κατέλιπεν ἡρέμα τὸ δωμάτιον τοῦ φιλοσόφου.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Θ'

Οὐτινος τὸ συμπέρασμα, καίτοι παράδοξον, δὲν θὰ ξενίσῃ τὸν ἀναγνώστην.

— Λοιπὸν, Κραίγ-Φράϋ; ἠρώτα τὴν ἐπαύριον ὁ ἐντιμος κύριος Γουλιέλμος I. Βίδουρφ τοὺς δύο πράκτορας, οὓς εἶχεν εἰδικῶς ἐπιφορτίσει νὰ ἐπιτηρῶσι τὸν νέον πελάτην τῆς Ἐκατοτοῦτιδος.

— Λοιπὸν, ἀπήντησεν ὁ Κραίγ, τὸν παρηκολουθήσαμεν χθὲς εἰς ὅλον τὸν μακρὸν περίπατον, τὸν ὁποῖον ἔκαμεν εἰς τὴν πεδιάδα τοῦ Σάγγ-Χάι.

— Καὶ δὲν ἐφαίνετο νὰ συλλογίζεταί αὐτοχειρίαν, προσέθηκεν ὁ Φράϋ.

— Ὅταν ἐνύκτωσε, τὸν συνωδεύσαμεν μέχρι τῆς θύρας του.

— Τὴν ὁποῖαν δὲν κατωρθώσαμεν δυστυχῶς νὰ διαβῶμεν.

— Καὶ σήμερον τὸ πρῶτ; ἠρώτησεν ὁ Γουλιέλμος I. Βίδουρφ.

— Ἐμάθαμεν ὅτι ἦτο ὑγιής . . . ἀπήντησεν ὁ Κραίγ.

— Ὡς ἡ γέφυρα τοῦ Παλικάο, προσέθηκεν ὁ Φράϋ.

Οἱ πράκτορες Κραίγ καὶ Φράϋ, γνήσιοι Ἀμερικανοὶ καὶ ἐξάδελφοι, διετέλουν εἰς τὴν ὑπηρεσίαν τῆς Ἐκατοτοῦτιδος, καὶ ἦσαν δύο σώματα μίαν ἔχοντα ψυχήν. Ἡ ἀμοιβαία των συνταύτις ἦτο τοιαύτη, ὥστε ὁ εἰς ἐτελείονε πάντοτε τὴν φράσιν, ἣν ἤρχιζεν ὁ ἕτερος. Εἶχον ἀμφοτέροι τὸν αὐτὸν ἐγκέφαλον, τοὺς αὐτοὺς στοχασμούς, τὴν αὐτὴν καρδίαν, τὸν αὐτὸν στόμαχον καὶ τὸν αὐτὸν τρόπον τοῦ ἐνεργεῖν. Δύο σώματα συγκεχυμένα, ἔχοντα τέσσαρας χεῖρας, τέσσαρας πόδας καὶ τέσσαρας βραχίονας. Ἐν ἐνὶ λόγῳ δύο ἀδελφοὶ τοῦ Σιάμ, ὧν τολμηρὸς τις χειρουργὸς εἶχε κόψει τὴν σύμφυσιν.

— Λοιπὸν, ἠρώτησεν ὁ Βίδουρφ, δὲν κατωρθώσατε ἀκόμη νὰ ἐμβῆτε εἰς τὴν οἰκίαν;

— Ὅχι . . . εἶπεν ὁ Κραίγ.

— Ἀκόμη, συνεπλήρωσεν ὁ Φράϋ.

— Ὅθ' ἦνε δύσκολον, ἀπήντησεν ὁ διευθυντής, ἀλλὰ πρέπει. Πρόκειται ὄχι μόνον νὰ κερδήσῃ ἡ Ἐκατοτοῦτις σπουδαῖον ἀσφάλιστρον, ἀλλὰ νὰ μὴ ζημιωθῇ διακοσίας χιλιάδας ταλλήρων. Χρειάζεται λοιπὸν δύο μηνῶν ἐπιτήρησις, καὶ ἴσως περισσοτέρα, ἀν ὁ νέος μας πελάτης ἀνανεώσῃ τὴν ἀσφάλειάν του.

— Ἐχει ὑπηρετήν . . . εἶπεν ὁ Κραίγ.

— Τὸν ὁποῖον ἡδύνατό τις ἴσως νὰ κερδήσῃ! εἶπεν ὁ Φράϋ.

— Διὰ νὰ μάθῃ τις ὅ,τι συμβαίνει. . . , ἐξηκολούθησεν ὁ Κραίγ.

— Εἰς τὴν οἰκίαν του! συνεπλήρωσεν ὁ Φράϋ.

— Αἱ! ἐφώνησεν ὁ Γουλιέλμος I. Βίδουρφ· πιάσατε λοιπὸν τὸν ὑπηρετήν· ἀγοράσατέ τον. Τὰ χρήματα θὰ τὸν συγκινοῦν, ὑποθέτω, καὶ χρήματα ἔχετε. Ἄν πρόκειται νὰ ἐξαντλήσετε τὰς τρεῖς χιλιάδας περιποιητικὰς φράσεις τῆς κινεζικῆς γλώσσας, ἐξαντλήσατέ σας. Δὲν θὰ μετανοήσατε διὰ τοὺς κόπους σας.

— Ὅθ' . . . εἶπεν ὁ Κραίγ.

— Γεῖνη! εἶπεν ὁ Φράϋ.

Ἐνεκα τῶν σπουδαίων τούτων λόγων προσεπάθησαν ὁ Κραίγ καὶ ὁ Φράϋ νὰ σχετισθῶσι μετὰ τοῦ Σούν, οὐτινος ἡ φύσις δὲν ἀντίστατο εἰς τὸ θέλγητρον τοῦ χρήματος οὐδ' εἰς τὴν φιλόφρονα πρότασιν κυθίσκων τινῶν ἀμερικανικοῦ ποτοῦ.

Οὕτως ὁ Κραίγ καὶ ὁ Φράϋ ἔμαθον παρὰ τοῦ Σούν ὅ,τι εἶχον συμφέρον νὰ μάθωσι, τουτέστιν:

Εἶχε μεταβάλει ὁ Κιν-Φό τὸν τρόπον τοῦ βίου του;

Οὐχί, εἰμὴ μόνον ὅτι ἐπέπληττεν ὀλιγώτερον τὸν πιστόν του ὑπηρετήν, ὅτι ἡ ψαλὶς ἔμενε ἀργὴ πρὸς μέγιστον ὄφελος τῆς οὐράς του, καὶ ὅτι ἡ ῥάβδος δὲν ἐθώπευε πλέον συνεχῶς τὴν ῥάχιν του.

Ὁ Κιν-Φό εἶχεν εἰς τὴν διάθεσίν του φονικόν τι ὄπλον;

Οὐδέν, διότι δὲν ἀνῆκεν εἰς τὴν ἀξιοτίμον τάξιν τῶν συλλεγόντων τοιαῦτα καταστρεπτικὰ ἐργαλεῖα.

Τί ἔτρωγεν εἰς τὰ γεύματά του;

Ἄπλᾶ τινὰ φαγητά, κατ' οὐδὲν ἀναμιμνήσκοντα τὴν πολυποικίλον μαγειρικὴν τῶν υἱῶν τοῦ Οὐρανοῦ.

Κατὰ ποῖαν ὥραν ἤγειρετο;

Εὐθὺς μετὰ τὴν πέμπτην φυλακὴν, καθ' ἣν στιγμὴν ἐφώνουν οἱ ἀλέκτορες καὶ ἡ αὐγὴ ἐλεύκαινε τὸν ὀρίζοντα.

Ἐκοιμᾶτο ἐνωρίς;

Κατὰ τὴν δευτέραν φυλακὴν, ὡς συνήθως.

Ἐφαίνετο κατηφής, ἐσκεμμένος, βεβαρημένος ἀπὸ τὴν ζῶν ;

Κυρίως εἶπεῖν δὲν ἦτο φαιδρός ! Κάθε ἄλλο. Ἐν τούτοις ἀπὸ τινων ἡμερῶν ἐφαίνετο μᾶλλον ἄσμενίζων τὰ ἐγκόσμια. Εἰς τὸν Σούν ἐφαίνετο δλιγώτερον ἀπαθής, καὶ περιμένων κάτι . . . τὸ ὅποιον ὁ Σούν δὲν ἤξευρε τί ἦτο.

Τέλος πάντων ὁ κύριός του εἶχε δηλητήριόν τινα οὐσίαν, τὴν ὁποίαν ἠδύνατο νὰ μεταχειρισθῇ ;

Ἐ Σούν δὲν τὸ ἐπίστευε, διότι τὴν αὐτὴν ἐκείνην πρωτὰν εἶχε ρίψει, κατὰ διαταγὴν τοῦ αὐθέντου του, εἰς τὸν Χουάγγ-Πού, δώδεκα περιπίου μικρὰ σφαιρίδια, τὰ ὁποῖα θὰ ἦσαν βεβαίως φαρμακερά.

Οὐδὲν βεβαίως ἐκ τούτων πάντων ἠδύνατο νὰ ταράξῃ ὅπως δῆποτε τὸν κύριον πράκτορα τῆς Ἐκατονοῦτιδος.

Ἐ Οχι ! οὐδέποτε ὁ πλούσιος Κιν-Φό, οὐτινος ἄλλως οὐδεὶς, πλὴν τοῦ Βάγγ, ἐγνώριζε τὴν ἀληθῆ θέσιν, εἶχε φανῆ εὐδαιμονέστερον ἀπολαύων τῆς ζωῆς.

Ἐ Ὅπως δῆποτε ὁ Κραίγ καὶ ὁ Φράυ ἠγαγκάσθησαν νὰ ἐξακολουθήσωσι πληροφορούμενοι περὶ πάσης πράξεως τοῦ πελάτου των, καὶ νὰ τὸν ἀκολουθῶσι εἰς τοὺς περιπάτους του, καθότι πιθανὸν ἦτο νὰ μὴν ἤθελε ν' αὐτοκτονήσῃ ἐν τῇ ἰδίᾳ του οἰκίᾳ.

Τοῦτο δὲ καὶ ἔπραξαν, βοηθοῦντος τοῦ Σούν, ὅστις μεγάλως ἐκέρδαινε ἐκ τῆς μετ' αὐτῶν συνομιλίας.

Ἐ Ὅτι ἦτο τολμηρὸν νὰ εἴπωμεν, ὅτι ὁ ἦρος τῆς ἱστορίας ταύτης ἠγάπησε περισσότερον τὴν ζῶν, ἀφότου ἀπεφάσισε νὰ τὴν ἐγκαταλείψῃ. Ἐ Ἄλλ' εἶνε βέβαιον ὅμως ὅτι, κατὰ τὰς πρώτας τουλάχιστον ἡμέρας, ἠσθάνθη, ὡς ἤλπιζε, συγκινήσεις τινάς. Εἶχεν ἀναρτήσει ξίφος Δαμοκλέους ὑπὲρ τὴν κεφαλὴν του, καὶ τὸ ξίφος ἐκεῖνο ἐμελλε νὰ πέσῃ μίαν ἡμέραν ἐπ' αὐτῆς. Σήμερον ἀρὰ γε ἡ αὐριον ; αὐτὴν τὴν πρωτὰν ἢ αὐτὴν τὴν ἐσπέραν ; τοῦτο ἦτο ἀμφίβολον καὶ ἐκ τούτου ἔπαλλε πρωτοφανῶς ἡ καρδία του.

Ἐ Ἄλλως δέ, μετὰ τὴν συνδιάλεξίν των, ὁ Βάγγ καὶ ὁ Κιν-Φό σπανίως ἐβλεπον ἀλλήλους. Ἐ Ἡ ἐξήρχετο συχνότερον τοῦ συνήθους ὁ φιλόσοφος, ἢ ἔμενον οἶκοι. Ἐ Ὁ δὲ Κιν-Φό δὲν τὸν ἀνεζήτηε εἰς τὸ δωμάτιόν του—τοῦτο δὲν ἦτο βεβαίως καθήκον του—καὶ ἠγνόει μάλιστα εἰς τί κατεγίνετο ὁ Βάγγ. Ἐ Ἴσως εἰς παρασκευὴν ἐνέδρας τινός ! Ἐ Ἀρχαῖος Τάϊ-Πίγγ θὰ εἶχε βεβαίως μυσία μετὰ πρὸς ἐξολοθρευτὸν ἐνὸς ἀνθρώπου. Ἐ Ἐκ τούτου περιέργεια, καὶ νέον ἐπομένως στοιχεῖον ἐνδιαφέροντος.

Ἐ Ἐν τούτοις ὁ διδάσκαλος καὶ ὁ μαθητὴς συννηντῶντο καθ' ἐκάστην σχεδὸν παρὰ τὴν αὐτὴν τράπεζαν. Ἐ Ἐννοεῖται ὅτι οὐδεὶς ἐγένετο μετὰξὺ αὐτῶν ὑπαινιγμὸς τῆς μελλούσης πρὸς ἀλλή-

λους θέσεως, τοῦ μὲν δολοφόνου, τοῦ δὲ δολοφονουμένου, καὶ ὀλίγον ἄλλως ὠμίλου, περὶ πραγμάτων ἀδιαφόρων. Ἐ Ὁ Βάγγ σοβαρώτερος ἢ συννήθως, ἀποστρέφων πάντοτε τοὺς ὀφθαλμούς, οὐς ἀτελῶς ἐκάλυπτον οἱ φακοὶ τῶν διόπτρων του, δὲν κατώρθου νὰ ἀποκρίψῃ διαρκῆ τινα μέρμυραν. Ἐ Αὐτός, ὁ τοσοῦτον φαιδρός καὶ δμιλητικὸς, εἶχε καταστῆ κατηφής καὶ σιωπηλός. Πολυφάγος ἄλλοτε, ὡς πᾶς φιλόσοφος ὑγιῆς τὸν στόμαχον, ἔμενε νῦν ἀδιάφορος πρὸς τὰ ἀβρότατα τῶν ἐδεσμάτων, καὶ ἀφρημένους ἀπέναντι τοῦ οἴνου τοῦ Χάν-Σίγγ.

Ἐ Ἦνε βέβαιον ὅμως ὅτι ὁ Κιν-Φό οὐδόλως ἐδυσχεραίνε τὸ ἔργον του. Ἐ Ἐγεῦστο πρῶτος παντὸς φαγητοῦ, καὶ ἐνόμιζε καθήκον του νὰ μὴ ἀφήσῃ ἀγευστον ὅ,τι δῆποτε τῶν παρατιθεμένων. Ἐ Ἀναγκαῖα δὲ τούτου συνέπεια ἦτο, ὅτι ὁ Κιν-Φό ἔτρωγε πλέον τοῦ συνήθους, ὅτι ὁ ἀπόκορος οὐρανίσκος του ἀνέκτα πως αἰσθησιν, ὅτι ἐγευματίζε μετὰ πολλῆς ὀρέξεως καὶ ἐχώνευε θαυμασίως. Ἐ Ἀναντιρρήτως ὁ ἀρχαῖος βασιλοκτόνος δὲν εἶχεν ἐκλέξει τὸ δηλητήριον.

Ἐ Πλὴν δὲ τούτου πᾶσα ἄλλη εὐκολία παρείχετο εἰς τὸν Βάγγ πρὸς ἐκτέλεσιν τῆς ἀποστολῆς του. Ἐ Ἡ θύρα τοῦ κοιτῶνος τοῦ Κιν-Φό ἔμενε διαρκῶς ἀνοικτῆ, καὶ ὁ φιλόσοφος ἠδύνατο νὰ εἰσέλθῃ εἰς αὐτὴν ἡμέρας καὶ νυκτός, καὶ νὰ τὸν προσβάλλῃ ἐξυπνον ἢ καιμώμενον. Ἐ Ἐν μόνον ἐπεθύμει ὁ Κιν-Φό, νὰ πληγῆ ταχέως καὶ κατ' εὐθείαν εἰς τὴν καρδίαν.

Ἐ Εἰς μάτην ὅμως ἀπέβησαν τοῦ Κιν-Φό αἱ συγκινήσεις, καὶ μετὰ τὰς πρώτας μάλιστα νύκτας τοσοῦτον καλῶς εἶχε συνειθίσει ν' ἀναμένη τὴν ὄλεθριαν πληγὴν, ὥστε ἐκοιμᾶτο τοῦ δικαίου τὸν ὕπνον, καὶ ἠγείρετο τὴν πρωτὰν ἀνθηρὸς καὶ εὐθυμὸς τὸ πρᾶγμα ἀπέβαινε δαχληρὸν.

Ἐ Τότε ἐσκέφθη, ὅτι ἀπεστρέφετο ἴσως ὁ Βάγγ νὰ τὸν φονεύσῃ ἐντὸς τῆς οἰκίας ἐκείνης, ἠτις τὸν εἶχε φιλοξενήσει, καὶ ἀπεφάσισε νὰ τῷ εὐκολύνῃ ἔτι μᾶλλον τὸ ἔργον του. Ἐ Ἦρχισε λοιπὸν τρέχων εἰς τὴν πεδιάδα, ἀναζητῶν μεμονωμένα μέρη, βραδύνων μέχρι τῆς τετάρτης φυλακῆς εἰς τὰς χειρίστας τοῦ Σάγγ-Χαῖ συνοικίας, ἀληθῆ σφαγεῖα, ὅπου καθ' ἐκάστην διαπράττονται φόνου ἐν πάσῃ ἀσφαλείᾳ. Ἐ Ἐπλανᾶτο διὰ τῶν στενῶν ἐκείνων καὶ σκοτεινῶν ὁδῶν, προσωθῶν μεθύσους πάσης ἐθνικότητος, μόνος κατὰ τὰς τελευταίας ὥρας τῆς νυκτός, ὅτε ὁ κολυροπόωλης φωνεῖ «*Μαρτόου Μαρτόου*», ἵνα ἐλκύσῃ τοὺς νυκτερινούς ἐπισκέπτας. Ἐ Ἐπέστρεψεν οἶκαδε ἅμα τῇ ἡμέρᾳ, καὶ ἐπέστρεψεν ὑγιῆς, ζῶν, χωρὶς κἄν νὰ παρατηρήσῃ τοὺς ἀχωρίστους Κραίγ καὶ Φράυ, οἵτινες παρηκολούθουν αὐτὸν ἐπιμόνως, ἔτοιμοι νὰ τείνωσι εἰς αὐτὸν χεῖρα βοηθείας.

Ἐ Ἐν τὰ πράγματα προσέβαινον οὕτω, ὁ Κιν-Φό ἠθέλεν ἐπὶ τέλους ἐξηικισθῆ πρὸς τὴν νέαν

αυτὴν ζῶν, καὶ ἡ ἀνία ἤθελε πάλιν ταχέως τὸν καταλάβει.

Πόσαι ἤδη παρήρχοντο ὄραι, χωρὶς κἀν ἡ ἀναλογισθῆ ὅτι ἦτο καταδεδικασμένος εἰς θάνατον!

Ἐν τούτοις ἡμέραν τινά, τὴν 12 Μαΐου, ἡ τύχη τῷ ἐχορήγησε μικράν τινα συγκίνησιν. Ἐνῶ εἰσῆρχετο ἡμέρα εἰς τὸ δωμάτιον τοῦ φιλοσόφου, εἶδεν αὐτὸν δοκιμάζοντα διὰ τῆς ἀκρας τοῦ δακτύλου του τὴν ὀξεῖαν ἀκμήν ἐγχειριδίου καὶ βράπτοντα κατόπιν αὐτὴν ἐντὸς κυανοῦ φιαλίδιου, λίαν ὑπόπτου ἐξωτερικοῦ.

Ὁ Βάγγ δὲν εἶχεν ἀκουσεῖς εἰσερχόμενον τὸν μαθητὴν του, καὶ δρᾶττων τὸ ἐγχειρίδιον ἔπαλεν αὐτὸ πολλάκις, ὥστε θέλων νὰ βεβαιωθῆ περὶ τοῦ ἀσφαλοῦς χειρισμοῦ του. Ἀληθῶς ἡ φυσιογνωμία του δὲν ἦτο πολὺ ἐνθαρρυντικὴ τὴν στιγμήν ἐκείνην, κ' ἐφαίνετο αἱματηροῦς ἔχων τοὺς ὀφθαλμούς.

— Σήμερον τελειώνει! διελογίσθη ὁ Κιν-Φό.

Καὶ ἀπεσῦρθη ἡμέρα, χωρὶς νὰ φανῆ μηδὲ ἡ ἀκουσθῆ.

Ἐμείνεν ἐν τῷ δωματίῳ του ὅλην τὴν ἡμέραν· ἀλλ' ὁ φιλόσοφος δὲν ἐφάνη.

Ἐἶτα κατεκλίθη, ἀλλὰ καὶ τὴν ἐπαύριον ἡ γέροντ τῆς κλίνης ζῶν ὡς ἄνθρωπος ὑγιῆς καὶ εὐρωστος.

Εἰς μάτην λοιπὸν τσαυταὶ συγκινήσεις! Τὸ πρᾶγμα ἔφερε σχεδὸν ἀγανάκτησιν.

Καὶ εἶχον ἤδη παρέλθει δέκα ἡμέραι.

Τὸ ἀληθές εἶνε ὅτι ὁ Βάγγ εἶχε προθεσμίαν δύο μηνῶν.

— Ἀναντιρρήτως εἶνε ὀνηρός! διελογίσθη ὁ Κιν-Φό. Τοῦ ἐχορήγησα πολὺ περισσοτέραν προθεσμίαν παρ' ὅ,τι ἔπρεπε.

Καὶ ἐσκέπτετο ὅτι ὁ ἀρχαῖος Τάϊ-Πιγγ εἶχεν ἐκθηλυθῆ ὑπὸ τῶν διασκευάσεων τοῦ Σάγγ-Χαί.

Ἀπὸ τῆς ἡμέρας ἐν τούτοις ἐκείνης ὁ Βάγγ ἐφάνη μᾶλλον ἔμφροντις καὶ τεταραγμένος. Περιήρχετο τὸ γιάμεν ὡς ἄνθρωπος μὴ δυνάμενος νὰ μείνῃ που ἡσυχος, ὁ δὲ Κιν-Φό παρετήρησε μάλιστα, ὅτι ὁ φιλόσοφος ἐπεσκέπτετο συνεχῶς τὴν αἴθουσαν τῶν προγόνων, ὅπου εὕρισκετο τὸ πολῦτιμον τοῦ Λιάο-Τσούου φέρετρον. Ἐμαθε δ' ἐπίσης παρὰ τοῦ Σούν μετὰ πολλοῦ ἐνδιαφέροντος, ὅτι ὁ Βάγγ εἶχε παραγγεῖλει νὰ τρίβωσι καὶ νὰ καθαρίζωσι τακτικῶς τὸ ἐπιπλὸν ἐκεῖνο, καὶ νὰ τὸ διατηρῶσιν ἐν γένει εἰς καλὴν κατάστασιν.

— Τί ὥραϊα θὰ ἦσθε ἐκεῖ μέσα! προσέθηκε μάλιστα ὁ πιστὸς ὑπηρετής. Εἶνε, μὰ τὴν ἀλήθειαν, νὰ δοκιμάσετε!

Ἡ παρατήρησις αὕτη τοῦ Σούν ἀντημεῖσθη διὰ φιλικῶν νεύματος.

Παρήλθον οὕτω ἡ 13, 14 καὶ 15 τοῦ Μαΐου· ἀλλ' οὐδὲν νεώτερον.

Ἐσκόπει ἄρα ὁ Βάγγ νὰ ἐξαντλήσῃ τὴν συν-

θεσιμένην διορίαν, καὶ νὰ πληρώσῃ ὡς ἔμπορος τὸ χρέος του μόνον κατὰ τὴν λήξιν; Ἀλλὰ τότε δὲν ὑπῆρχε πλέον τὸ αἰφνίδιον, καὶ πᾶσα συγκίνησις ἐξέλειπεν.

Ἐν τούτῳ σημαντικόν τι γεγονός περιῆλθεν εἰς γνῶσιν τοῦ Κιν-Φό τὴν πρωτὰν τῆς 15 Μαΐου κατὰ τὴν στιγμήν τοῦ μάο-τσέ, ἧτοι περὶ τὴν ἕκτην πρωϊνὴν ὥραν.

Ὁ Κιν-Φό εἶχε διέλθει κάιστα τὴν νύκτα καὶ τὴν πρωτὰν ἔτι διετέλει ὑπὸ τὴν ἐντύπωσιν δυσσεστοῦ ὄνειρου. Ὁ ἡγεμὼν Ἰέν, ὑπατος κριτῆς τοῦ κινεζικοῦ Ἄδου, εἶχε καταδικάσει αὐτὸν νὰ μὴ ἐμφανισθῆ ἐνώπιόν του, εἰμὴ μετὰ τὴν χιλιοστὴν διακοσιοστὴν σελήνην, τουτέστι νὰ ζήσῃ ἕνα ἔτι αἰῶνα!

Ὁ Κιν-Φό ἦτο δυσθυμότατος, διότι πάντα ἐφαίνοντο κατ' αὐτοῦ συνομνύοντα. Εὐκόλως λοιπὸν δύναται τις νὰ φαντασθῆ πῶς ὑπεδέχθη τὸν Σούν, ὅτ' ἐνεφανίσθη οὗτος, κατὰ τὸ σῆμα, ὅπως βοήθησῃ αὐτὸν νὰ ἐνδύθῃ.

— Πήγαινε εἰς τὸν διάβολον! ἀνέκραξε. Δέκα χιλιάδες κλωτσιαὶ εἶνε ὁ μόνος μισθὸς ποῦ σοῦ πρέπει, ζῶν!

— Ἄλλ' αὐθέντα μου! . . .

— Κρημνίσου, σοῦ εἶπα!

— Δὲν φεύγω, ὄχι, ἀπήντησεν ὁ Σούν, πρὶν σοῦ εἶπω τοῦλάχιστον . . .

— Τί;

— Ὅτι ὁ Κύριος Βάγγ. . .

— Ὁ Βάγγ; τί ἔκαμεν ὁ Βάγγ; ἠρώτησε ζωηρῶς ὁ Κιν-Φό, ἀρπάζων τὸν Σούν ἀπὸ τοῦ πλοκάμου του. Τί ἔκαμε;

— Αὐθέντα μου! ἀπήντησεν ὁ Σούν, συσπειρόμενος καὶ σφαδάζων ὡς σκώληξ, μᾶς διέταξε νὰ μεταφέρωμεν τὸ φέρετρόν σας εἰς τὴν σκιάδα τῆς Μακροβιότητος, καὶ . . .

— Ἄ! αὐτὸ ἔκαμεν! ἀνεφώνησεν ὁ Κιν-Φό, οὐτινος ἠκτινοβόλησε τὸ πρόσωπον. Πήγαινε, Σούν, πήγαινε, φίλε μου! Νά! πάρε δέκα ταίλ, καὶ φρόντισε νὰ ἐκτελεσθῶν κατὰ γράμμα αἱ διαταγαὶ τοῦ Βάγγ.

Ὁ Σούν ἀπήλθεν, ἐννοεῖται, ἀλλ' ἐνεὸς καὶ λέγων καθ' ἑαυτὸν:

— Χωρὶς ἄλλο ἐτρελλάθη ὁ αὐθέντης μου, ἀλλ' ἡ τρέλλα του εἶνε τοῦλάχιστον γενναῖο-δωρος.

Τώρα δὲν ἠδύνατο πλέον ὁ Κιν-Φό νὰ ἀμφιβάλλῃ. Ὁ Τάϊ-Πιγγ ἤθελε νὰ ἐπιπέσῃ κατ' αὐτοῦ ἐν τῇ σκιάδι αὐτῆ τῆς Μακροβιότητος, ὅπου αὐτὸς ὁ ἴδιος εἶχεν ἀποφασίσει ν' ἀποθάνῃ. Τῷ ἐδίδεν οὕτως εἰπεῖν συνέντευξιν ἐκεῖ, καὶ ἀπεφάσισε νὰ μὴ λείψῃ. Ἡ καταστροφὴ ἐπέκειτο.

Πόσον ἡ ἡμέρα ἐφάνη μακρὰ εἰς τὸν Κιν-Φό! Τὸ ὕδωρ τῶν ὥρολογίων τῷ ἐφαίνετο βραδύτερον ρέον, καὶ οἱ ὥροδεῖκται ἀσκόπως ἔνθεν κείθεν πλανώμενοι ἐπὶ τοῦ ἐκ νεφρίτου δίσκου των.

Τέλος ἦλθεν ἡ πρώτη φυλακή, ὁ ἥλιος κατήλθεν ὑπὸ τὸν ὀρίζοντα, καὶ ἡ νύξ ἠπλώθη κατ' ὀλίγον περὶ τὸν οἶκον.

Ὁ Κιν-Φὸ μεταβάς κατόκησε τὴν σκιάδα, ἀπόφασιν ἔχων νὰ μὴ ἐξέλθῃ ζῶν· ἐξαπλωθεὶς δ' ἐπὶ μαλακοῦ ἀνακλίντρον, ὅπερ ἐφαίνετο ἐπίτῃδες κατεσκευασμένον διὰ μακρὰν ἀνάπαυσιν, ἀνέμεινε.

Τότε πᾶσαι τῆς ἀνωφελοῦς του ὑπάρξεως αἱ ἀνανήσεις παρῆλλον ἐν τῇ διανοίᾳ του· ἡ πλῆξις, αἱ ἀηδίαί του, πᾶν ὅ,τι δὲν εἶχε κατορθώσει νὰ νικήσῃ ὁ πλοῦτος, κ' ἐμελλεν ἴσως νὰ ἐπιτείνῃ ἔτι ἡ πτωχεία.

Μία μόνη ἀστραπὴ ἐφώτιζε τὴν ζωὴν ἐκείνην — ἀτερπὴς καὶ αὐτὴ κατὰ τὴν ἐποχὴν τοῦ πλοῦτου του —, ὁ πρὸς τὴν νεαρὰν χήραν ἔρωσ τοῦ Κιν-Φό. Τὸ αἰσθημ' αὐτὸ συνετάρασε τὴν καρδίαν του, καθ' ἣν στιγμὴν ἐμελλον νὰ σιγήσῃ καὶ οἱ ἔσχατοι αὐτῆς παλμοί. Νὰ τὴν καταστήσῃ ὅμως ἀθλίαν, ἀθλιος καὶ αὐτὸς γινόμενος; Οὐδέποτε!

Ἡ τετάρτη φυλακή, καθ' ἣν, μικρὸν πρὸ τῆς ἀνατολῆς τοῦ ἡλίου, φαίνεται ἀναστελλομένη οὐτως εἰπεῖν ἡ παγκόσμιος ζωὴ, — παρῆλθε πλήρης ζωηροτάτων συγκινήσεων διὰ τὸν Κιν-Φό. Ἦκουεν ἐναγωνίως· τὰ βλέμματά του διηρέων τὰ σκότη, καὶ τὸ οὖς του προσεπάθει νὰ συλλάβῃ τὸν ἐλάχιστον ἦχον. Πολλάκις ἐνόμισεν ὅτι ἤκουε τρίζουσαν τὴν θύραν, ὠθουμένην ὑπὸ προσεκτικῆς χειρὸς. Ἀναμφιβόλως ὁ Βάγγ ἤλπιζε νὰ τὸν εὔρη κοιμώμενον, καὶ νὰ φονεύσῃ αὐτὸν καθ' ὕπνου.

Τότε δὲ ἀντίδρασίς τις ἐγίνετο ἐν αὐτῷ. Ἐφοβεῖτο κ' ἐπεθύμει συγχρόνως τὴν φοβερὰν ἐμφάνισιν τοῦ Τάϊ-Πίγγ.

Ἡ αὐγὴ ἐλεύκανε τὰ ὕψη ἅμα τῇ πέμπτῃ φυλακῇ, καὶ ἡ ἡμέρα ἐπέτειλε βραδεῖα.

Αἶφνης ἡ θύρα τῆς αἰθούσης ἠνοίχθη.

Ὁ Κιν-Φὸ ἀνωρθώθη, ζήσας κατὰ τὸ τελευταῖον ἐκεῖνο δευτερόλεπτον περισσότερον ἢ καθ' ὄλον του τὸν βίον.

Ὁ Σοὺν ἦτο ἐνώπιόν του κρατῶν ἐπιστολήν.

— Λίαν κατεπεῖγον! εἶπεν ἀπλῶς.

Ὁ Κιν-Φὸ ἤρπασε μετὰ τινος προαισθήματος τὴν ἐπιστολήν, ἣτις ἔφερε τὴν ταχυδρομικὴν σφραγίδα τοῦ Ἁγίου Φραγκίσκου, ἔσχισε τὸν φακέλλον τῆς, τὴν ἀνέγνω ταχέως, καὶ ὀρμήσας ἔξω τῆς σκιάδος τῆς Μακροβιότητος, ἀνεφώνησε:

— Βάγγ, Βάγγ!

Κ' ἔφθασεν αὐθαρῆς εἰς τὸ δωμάτιον τοῦ φιλοσόφου, οὗτινος ἠνοιξε βιαίως τὴν θύραν.

Ὁ Βάγγ δὲν ἦτο πλέον ἐκεῖ, οὐδ' εἶχε κοιμηθῆ ἐν τῇ οἰκίᾳ. Ἀφοῦ δὲ οἱ ὑπηρεταί, προσδραμόντες εἰς τὰς κραυγὰς τοῦ Κιν Φό, διηρέυνθησαν τὸν οἶκον, ἀπεδείχθη ὅτι ὁ Βάγγ εἶχε γαίνει ἀφαντος, οὐδὲν καταλιπὼν ἴχνος.

[Ἐπεται συνέχεια]

ΠΕΡΙ ΤΟΥ ΧΕΙΜΩΝΟΣ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ

[Μετάφρασις Σπ. Μηλιαράκη].

Κατὰ τὴν καταγραφὴν ταύτην τῶν χειμερινῶν θερμοκρασιῶν καὶ τῶν ἡμερῶν, καθ' ἃς πίπτει ἡ χιών ἐν Ἀθήναις, ἀκολουθοῦντες τὴν συνήθειαν τῶν μετεωρολόγων, θεωροῦμεν ὡς μῆνας τοῦ ἰδίως χειμῶνος τὸν Δεκέμβριον, Ἰανουάριον, Φεβρουάριον. Ἐπίσης εἰς τὰς σημειώσεις ταύτας μεταχειρίζομεθα τὸ νέον ἡμερολόγιον, καὶ θερμόμετρον τὸ ἑκατοντάβαθμον ἐν σκιά, σημειοῦντες τὸ σημεῖον — ὅταν ὁ ὑδράργυρος κῆται ὑπὸ τὸ σημεῖον τοῦ πάγου.

Ἐπιθεωρήσας τινὰς ἐκ τῶν παλαιότερων παρατηρήσεων γενομένας κατὰ τὰ ἔτη 1839-1857 ὑπὸ τοῦ καθηγητοῦ κ. Βούρη, τοῦ καθηγητοῦ κ. Παπκδάκη καὶ τοῦ κ. Θ. Χελδράϊχ, παρέθεσα αὐτὰς παρὰ τοὺς πίνακας τῶν νέων παρατηρήσεων, ἃς ἤρχισα τὸν Δεκέμβριον τοῦ 1858 ἐν Ἀθήναις καὶ τὰς ὁποίας ἐξηκολούθησα ἀπὸ τοῦ 1863 τῇ βοήθειᾳ τοῦ κ. Ἀλεξίου Βουρλῆ μέχρι τοῦ 1879. Αἱ σημειώσεις αὗται ἐφαρμόζονται μόνον ἐπὶ τῆς πόλεως τῶν Ἀθηναίων, κειμένης εἰς 300 πλάτος καὶ εἰς 100 μέτρων ὕψος ἀνω τῆς ἐπιφανείας τῆς θαλάσσης. Ἐν πρώτοις καταγράφονται οἱ μέσοι βαθμοὶ τῶν μηνῶν Δεκεμβρίου, Ἰανουαρίου καὶ Φεβρουαρίου.

Δεκέμβριος Ἰανουάριος Φεβρουάριος

1839	12,9	—	—
1840	9,3	11,6	11,5
1841	12,2	11,3	10,9
1842	—	10,0	8,4
1846	14,6	—	—
1847	—	8,6	—
1853	11,1	—	—
1854	8,7	—	—
1858	10,5	4,0	4,9
1859	11,5	5,1	8,3
1860	12,5	10,7	10,3
1861	8,3	8,3	12,0
1862	8,3	9,7	11,4
1863	9,2	10,3	8,4
1864	10,0	4,6	10,8
1865	8,2	11,5	9,7
1866	9,2	7,8	11,1
1867	9,3	10,6	10,4
1868	10,7	9,7	7,8
1869	11,5	5,8	10,8
1870	12,8	10,0	9,6
1871	8,7	10,8	9,1
1872	12,8	9,7	8,7
1873	10,2	11,2	10,8
1874	12,9	8,0	7,3
1875	9,7	7,9	8,8
1876	13,4	8,0	11,2
1877	10,6	9,9	10,1
1878	13,2	7,9	8,5
1879	—	10,1	13,4

Ἐὰν δὲ θεωρήσωμεν τὰς μέσας ἀξίας τῶν τριῶν τούτων μηνῶν, καὶ μόνον διὰ τὰ 22 ἔτη ἀπὸ τοῦ 1857-1879, ἐπιπροσθέσωμεν δὲ καὶ τινὰς μικρὰς, ἀναγκαίας πρὸς ὀριστικὸν ἐξαγόμε-